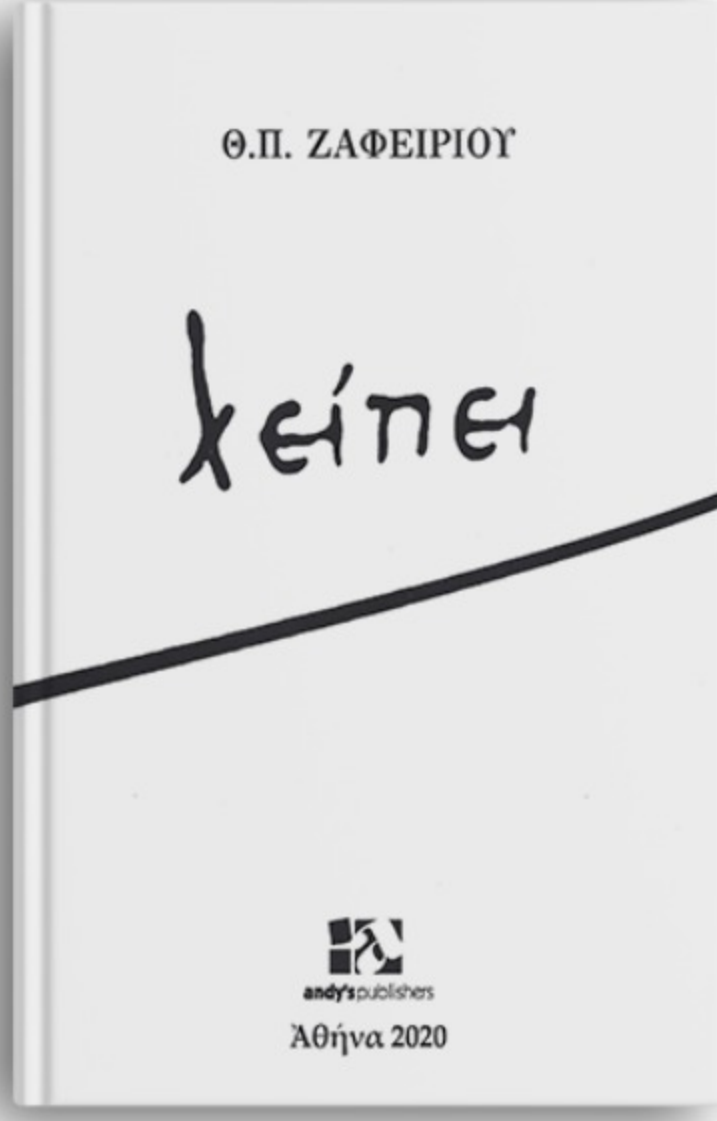

Βιβλιοκριτική για την ποιητική συλλογή "λείπει" του Θεόδωρου Π. Ζαφειρίου | Γράφει η Στέλλα Πετρίδου

© ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 07, 2021

Ποιητής: Θεόδωρος Π. Ζαφειρίου

Έτος έκδοσης: 2020

Σελ.: 96

Εκδόσεις: Andy's Publishers

Γράφει η Στέλλα Πετρίδου

Τι συμβαίνει όταν ένας μεγάλος έρωτας φτάνει άδοξα στο τέλος του; Σακατεύει το συναίσθημα διαλύοντας σωματικά και ψυχικά αυτούς που τόλμησαν να ονειρευτούν την αιωνιότητά του. Και τι συμβαίνει όταν το τέλος αυτό προκαλείται από εξωγενείς παράγοντες που δεν ξεπερνιούνται ούτε αντιμετωπίζονται; Τότε ο πόνος της απώλειας μεγαλώνει, όπως μεγαλώνουν και πληθαίνουν οι πληγές και τα αναπάντητα γιατί. Γιατί σε εμάς; Γιατί τώρα; Γιατί μ' αυτόν τον τρόπο; Γιατί τόση αδικία;

Για έναν μεγάλο έρωτα γράφει στην ποιητική του συλλογή που πρόσφατα κυκλοφόρησε από τις εκδόσεις «andy's publishers» ο ποιητής Θεόδωρος Π. Ζαφειρίου με τίτλο «λείπει». Και, φυσικά, αναφέρεται στον δικό του έρωτα, σ' αυτόν που του επέτρεψε να ενώσει τη ζωή του για 45 ολόκληρα χρόνια με τη ζωή της αγαπημένης του συντρόφου. Όμως ο έρωτας αυτός έγραψε απότομα και άδοξα το τέλος του, καθώς ο θάνατος ζήλεψε νωρίς την ομορφιά του, την πολέμησε και, τελικά, μετά από άνισο αγώνα, κατάφερε να την νικήσει.

Ο πρόωρος θάνατος άπλωσε με μιας το σκοτάδι στην ψυχή του ποιητή, ένα σκοτάδι που έφερε μαζί του τον θυμό, την οργή, τον πόνο και την αγανάκτηση, για να γίνει ακόμα πιο σκοτεινό, ακόμα πιο εφιαλτικό. Κι εδώ είναι που οι λέξεις γίνονται κραυγή στο κενό, κραυγή στη σιωπή, καθώς γιγαντώνει η μοναξιά και πια δεν υποφέρεται.

*«Ανήμπορος ο άνθρωπος πεθαίνει.
Με χέρια προς τα πάνω απλωμένα.
Είτε να δείξει πού πηγαίνει,
Είτε να κρατηθεί εδώ, από σένα.»*

*Ανήμπορος όμως κι εσύ
Για να πατήσεις τον θάνατο θανάτω.
Λασκάρει και το χέρι σου σαν το σκοινί
Χαρταετού, που πέφτει κάτω.» (Σελ. 30)*

Ο ποιητής γράφει, γιατί αισθάνεται βαθιά την ανάγκη να εξομολογηθεί. Γράφει σ' εκείνη που ακόμα και μετά τον θάνατό της νιώθει δίπλα του, μέσα του, σαν αίμα που κυλά στις φλέβες του και τον κρατά ακόμη ζωντανό.

*«Δεν ξέρω αν ονειρεύεσαι εκεί κάτω
-Μέρες που είναι- τις επισκέψεις μας
Στο σούπερ μάρκετ. Και τι πιο πολύ
Θάθελες φέτος ν' αγοράσεις.» (Σελ. 55)*

Τα ποιήματά του θυμίζουν μικρές επιστολές με αποδέκτη εκείνη, μόνο που εκείνη δεν βρίσκεται πλέον στη ζωή. Τραγική ειρωνεία. Λάμπει διά της απουσίας της, καθώς τα πάντα τριγύρω του τη θυμίζουν, από τα έπιπλα του σπιτιού, τα ρούχα της στη ντουλάπα, τα φάρμακά της.

Η ποίησή του αποτελεί μία ακόμα διαδρομή στο πρόσφατο θλιβερό παρελθόν, αυτό που διατηρούσε την αγωνία του στα ύψη και ζωγράφιζε τον φόβο της απώλειας στα μάτια της ψυχής του. Ο ποιητής βιώνει ξανά όλο το δρομολόγιο της τρέλας, από το ξεκίνημα της ασθένειας της συντρόφου του έως και το θάνατό της, την ταφή της, τη μεταθανάτια παρουσία της, αλλά και τον δεύτερο θάνατό της που συντέλεσε η απόπειρα απομάκρυνσης των προσωπικών της αντικειμένων.

*«Κι έπειτα από καιρό άδειασαν σε μια στιγμή
Και τα συρτάρια, όπως το σώμα σου από σένα.» (Σελ. 37)*

Οι μνήμες έρχονται και πάλι στο νου απρόσκλητες και εφιαλτικές, για να ξυπνήσουν τις ίδιες τραγικές εικόνες της κατάληξης, εκείνες που με τόσο μόχθο πάλευε να αποφύγει, όμως μάταια. Η μοίρα είχε ήδη ορίσει την πορεία της και οποιαδήποτε προσπάθεια ανθρώπινης παρέμβασης, μικρής ή μεγάλης, στάθηκε ασήμαντη για να ανατρέψει τα δεδομένα και να χαράξει μια καινούρια αρχή στο τέλος, την αρχή της νέας ζωής, περισσότερο ελπιδοφόρα και ανέμελη. Ειρωνική διάθεση διακατέχει πλέον τον ποιητή, ο οποίος στέκεται αδύναμος μπρος τα νέα δεδομένα της ζωής, της ζωής δίχως νόημα.

*«Τι κρύο στα παρασκήνια.
Και τι σιωπή. Σιωπηλοί
Εργάζονται κι οι μακιγιέρ.»*

*Κι οι πρωταγωνιστές αμίλητοι.
Δεύτεροι δεν υπάρχουν ρόλοι.
Κομπάρσοι, οι θεατές.»*

*Όλοι στο ίδιο έργο θεατές.
Τα ίδια θερμά συλλυπητήρια
Στην τελευταία σκηνή ενός*

*Τέλους. Στο ίδιο έργο
Όλοι θεατές. Στο ίδιο έργο
Κι όλοι πρωταγωνιστές.» (Σελ. 27)*

Η παντοδυναμία του ανθρώπου είναι ένας καλοδουλεμένος μύθος, όμως δε μπορεί να νικήσει τον πόνο της απώλειας, δε μπορεί να υπερπηδήσει τη θλίψη, δε μπορεί να επαναφέρει τη χαρά. Ο άνισος αγώνας της πάλης για να κρατηθεί ακέραιη η χαρά έχει πια λήξει. Ο θάνατος έχει επιβληθεί στο κορμί της, όσο κι αν η αδικία τρώει τα σωθικά του νου και της καρδιάς κι ούτε τα επικήδεια λόγια κι η υποκρισία της παρηγοριάς των τρίτων και περαστικών μπορούν να τον αντιμετωπίσουν. Ο μόνος που πλέον έχει ηττηθεί συντριπτικά από τον ίδιο τον θάνατο είναι ο φόβος του δικού του θανάτου, του σωματικού, μιας και ο ψυχικός του έχει ήδη επέλθει.

*«Αφού εσύ πεθαίνοντας
Ξεπέρασες τον θάνατό σου,
Γιατί πια να φοβάμαι εγώ;» (Σελ. 64)*

Ένας συγκλονιστικός μονόλογος του ποιητή που προκάλεσε ο σπαρακτικός πόνος της απώλειας της αγαπημένης του και η μοναξιά εκείνου που επέζησε για να τον βιώσει ως το τέλος.

*«Τα πράγματα είναι απ' τη φύση τους σκληρά.
Κι ακόμη σκληρότερα όταν η αφή του ανθρώπου
Τα εγκαταλείψει. Γι' αυτό κι όσα κατέλιπες εσύ*

*Τ' αγγίζω και τα ψηλαφώ και τα χαϊδεύω. Ακίνητα
Όπως έμεινες ξαφνικά κι εσύ. Και την φωτογραφία
σου φιλώ, μέχρι να με κατηγορήσουν για ειδωλολατρία.» (Σελ. 75)*

Ποίηση που αγγίζει τα όρια της παραδοσιακής, άλλοτε ομοιοκατάληκτη και άλλοτε όχι, ολιγόστιχη και σε πολυτονική γραφή, με εξομολογητικό χαρακτήρα, ύφος μελαγχολικό και σε πολλά σημεία σατυρική διάθεση.

Λίγα λόγια για τον ποιητή Θεόδωρο Π. Ζαφειρίου:

Ο **Θεόδωρος Π. Ζαφειρίου** γεννήθηκε στην Αθήνα το 1952. Κατάγεται από τη Λάρισα. Σπούδασε νομικά στην Αθήνα και στο Ρέγκενσμπουργκ της Γερμανίας. Εργάστηκε στο Υπουργείο Εξωτερικών. Έχει εκδώσει δεκαεννέα ποιητικές συλλογές. Ποιήματά του έχουν μεταφραστεί στα γαλλικά, γερμανικά, σουηδικά και αλβανικά. Περισσότερες πληροφορίες μπορείτε να βρείτε στην ιστοσελίδα του: zaphiriouthodoros.com